

[Poul Møller.]

måske med et moderne ord kalde det kommunikationsforstyrrelser, og jeg håber, man vil gardere sig heroverfor i fremtiden.

Spørgsmålet har i øvrigt rejst diskussion, også i mit parti, om vor FN-delegation kan siges at være rigtigt sammensat. Det er jo sådan — hvad der under forhandlinger om delegationens synspunkter o. s. v. ofte anføres — at de pågældende repræsentanter ikke de partier, der har udpeget dem, men regeringen, og det kan måske give anledning til, at nogle af de diplomatiske kontakter, der skal føres til andre lande, svækkes ved, at det er partirepræsentanter for folketinget uden rutine, der sidder og skal træffe disse afgørelser.

Jeg vil gerne i den forbindelse pege på et andet område, hvor jeg synes der var en resolution, som vi burde have støttet — som vi plejer at gøre det — men som vi ikke støttede i år, og det er Tibetresolutionen. Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, hvorfor man i år afholdt sig fra at stemme, mens f. eks. Norge fortsat stemte for en Tibetresolution. Vi er imod undertrykkelse, men er vi imod undertrykkelse i Sydafrika, må vi også stadig være imod undertrykkelse i Tibet.

Jeg vil gerne takke den højtærede udenrigsminister for de bemærkninger, han gjorde om Vietnamproblemet. Her drejer det sig om et spørgsmål, hvor De Forenede Nationer kun kan stille meget lidt op; måske dets forum, dets lokaler, kan benyttes til mæglingsbestrebelse i en eller anden situation, men som organisation kan det næppe vedtage noget, der kan bane vejen for en fred i Vietnam. Vietnamkonflikten beror jo på sådanne brutale delingslinjer, som var så nemme at trække på et kort ved konferencer i Genève eller i Potsdam eller i Jalta under og efter den anden verdenskrig. Kunne man ikke blive enig om andet, kunne man blive enig om at dele det land, man var uenig om. Helt elendigt var det naturligvis, når man bare delte efter breddegraden; det vil sige, man gik hen og så på den globus, der stod i konference-rummet, og sagde: her går den 38. breddegrad, her går den 16. breddegrad, var det ikke en naturlig grænse mellem disse to territorier?

Vi har selv set, hvad en delingslinje i

Tyskland har forvoldt af ulykker; men endnu værre er jo disse breddegradsgrænser, som ikke svarer til etnografiske og nationale forhold. I Korea førte det til en krig, i Tyskland førte det til, at man stadig ikke kan løse de europæiske problemer. Der er for mig ingen tvivl om, at Vietnam stadig er en national enhed; men politisk tilhører hver del sit system.

Det, der finder sted i øjeblikket, er det samme, som hvis man fra den vestlige verdens side, f. eks. fra Vesttysklands side, anstiftede en borgerkrig i Østtyskland, en borgerkrig, som man støttede. Jeg er ikke i tvivl om, at Sovjetunionen så ville skride ind og prøve på at forsvare det østtyske systems rettigheder over for borgerkrig i Østtyskland anstiftet fra Vesttyskland og støttet af den vestlige verden. USA er en af garantimagterne over for Sydviets eksistens, og det, USA gør i Sydviets, er at opfylde sine folkeretlige forpligtelser. Jeg deler derfor ganske udenrigsministerens opfattelse heraf og også den frygt, som man må nære, efterhånden som denne konflikt bliver voldsommere og voldsommere og mere og mere sættes ind for at bringe afgørelsen. Men jeg kan ikke deltage i det, som efterhånden er blevet almindeligt: en enstemmig bebrejdelse rettet mod USA. Vi har tit nok bebrejdet Amerikas Forenede Stater, at de ved Jaltaaftalerne udleverede store dele af Europa til Stalins tvangsstyre. Vi bør nu ikke bebrejde dem, at de forsøger at holde noget uden for kommunistisk tvangsstyre. Jeg tror på ærligheden i præsident Johnsons fredsoffensiv, som jeg også er overbevist om at udenrigsministeren gør det.

At dette ikke giver resultat, i hvert fald ikke umiddelbart, kan man vel nok se i øjnene. Men afgørende herfor er jo ikke alene vestens fredsvilje. På mange måder har man opfattelsen af, at Vietnamkonfliktens opretholdelse også skyldes rivaliseringen mellem de to store kommunistiske stormagter, spørgsmålet om at vise, hvem der er stærkest, hvem der vil hjælpe Nordvietnam længst til at opnå de politiske resultater, man ønsker, og hvem der herigennem, Kina eller Sovjetunionen, bedst kan vinde de farvede folks sympati og de kommunistiske partiers sympati rundt omkring i verden.